

Arrest

nr. 104 066 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van Luanda. U bent geboren op 18 juli 1995 en u bent minderjarig. Uw vader is overleden toen u vier jaar oud was. Uw moeder kon niet voor u zorgen en liet u achter bij uw tante Ia in de wijk Kikolo, Cacuaco, Luanda. U hebt sindsdien geen nieuws meer van uw moeder, noch van uw broer of uw zus. U deed het huishouden bij uw tante en u kon vaak niet naar school gaan, omdat u nog werk binnenshuis had of omdat u ziek was. U lijdt aan sikkcelanemie. U werd slecht behandeld door uw tante. Ze sloeg u en als u ziek was of pijn had, gaf ze u niet de nodige verzorging of medicatie. Een vriend van uw vader, Joao, kwam regelmatig kijken hoe het met u ging. Hij bracht u ongeveer twee weken voor uw vertrek uit Angola naar het ziekenhuis. U werd behandeld in het ziekenhuis. Later bracht hij u naar uw tante en vroeg u om enkele spullen in te pakken. Uw tante reageerde gelaten en onverschillig. Joao bracht u naar de luchthaven, waar u werd

voorgesteld aan een andere man met wie u naar België kwam. U hebt op 11 mei 2012 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal omwille van medische redenen uw land van herkomst te hebben verlaten en omwille van een slechte behandeling door uw tante, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkele problemen kende met uw tante en u vreest bij een terugkeer naar Angola te moeten terugkeren naar het huis van uw tante (zie gehoor CGVS, p.9). U haalt nergens in uw verklaringen problemen aan met de Angolese autoriteiten of enig element dat erop wijst dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Met betrekking tot uw voorgehouden profiel van alleenstaande minderjarige en uw gebrek aan een sociaal netwerk bij een eventuele terugkeer naar Angola dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt. Er dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u sinds vierjarige leeftijd bij uw tante verbleven heeft (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart dat u instond voor de huishoudelijke taken en door uw tante niet als haar dochter werd beschouwd. U werd door uw tante niet voor uw ziekte verzorgd en u diende water te verkopen om uw schoolschriften te kunnen betalen (zie gehoor CGVS, p.3). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u verklaart naar school te zijn geweest tot de leeftijd van 15 jaar (zie gehoor CGVS, p.4). Hoewel u water diende te verkopen om uw schriften en examengeld te betalen, hield uw tante u klaarblijkelijk niet tegen naar school te gaan. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u persoonlijk haar nooit enige bijdrage of geld voor school hebt gevraagd (zie gehoor CGVS, p.5), wat er op wijst dat u toch enige zelfstandigheid hebt. U werd door uw tante als een indringer beschouwd, u werd geslagen en bedreigd dat ze u buiten zou gooien (zie gehoor CGVS, p.6), toch blijkt uit uw verklaringen dat u tot aan uw vertrek uit Angola steeds bij haar hebt gewoond. Bovendien blijkt dat Joao, de vriend van uw vader, u wel kwam opzoeken en hij volgde hoe het met u ging (zie gehoor CGVS, p.6). Daarbij geeft u aan dat u terecht kon bij een buurman, die u een spuitje gaf, wanneer u teveel pijn leed (zie gehoor CGVS, p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met een vriendin naar de kerk ging (zie gehoor CGVS, p.6), waardoor u wel in staat was om contacten te leggen en op die manier uw situatie kenbaar te maken. U stelt dat enkel Joao de vriend van uw vader op de hoogte was van uw situatie en dat u nooit aan iemand anders uw situatie had uitgelegd (zie gehoor CGVS, p.6). Het is echter merkwaardig dat u geen pogingen of manieren hebt overwogen of nagegaan om aan de situatie bij uw tante te ontsnappen. Verder dient te worden opgemerkt dat u door Joao werd geholpen, hij bracht u naar het ziekenhuis en hij regelde uw reis (zie gehoor CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u werd opgenomen in het ziekenhuis en behandeld werd (zie gehoor CGVS, p.7). U geeft aan dat u het ziekenhuis moest verlaten omdat Joao geen geld had om u er langer te laten. Gezien uw reis naar Europa door hem werd geregeld, dient te worden opgemerkt dat er wel sprake moet zijn geweest van financiële middelen om uw situatie te verbeteren.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Geneve zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen of de door u neergelegde documenten met betrekking tot uw medische situatie blijkt dat u om één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, geen afdoende medische behandeling kreeg of zou kunnen krijgen in Angola. U verklaart enkel dat uw tante u zei dat u veel geld kostte omwille van uw ziekte (zie gehoor CGVS, p.5). Hierbij dient te worden opgemerkt dat Joao u naar het ziekenhuis bracht en u er wel degelijk opgenomen en behandeld werd (zie gehoor CGVS, p. 7).

U dient zich voor de beoordeling van de medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid en de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in zijn of haar land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

De door uw advocaat neergelegde documenten doen eveneens geen afbreuk aan bovenstaande motivering. De medische documenten vermelden dat u aan sikkelcelanemie lijdt, hetgeen niet ter discussie staat in het kader van voorliggende beslissing. Het arrest (nr 91 265 van 9.11.2012) verwijst naar een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor een Afghaanse minderjarige, maar doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 1951; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

Verzoekster meent dat zij omwille van haar ziekte door haar omgeving slecht behandeld werd. Zij stelt aldus onder het criterium 'sociale groep' van de vluchtelingendefinitie te vallen. Het CGVS heeft niet onderzocht welke de gevolgen kunnen zijn van een ernstige chronische ziekte (sikkelcelanemie) voor een minderjarige in Angola. Voor een minderjarige is het allerminst evident om op zoek te gaan naar een binnenlands vluchtalternatief, nu zij niet beschikt over een afdoend familiaal of sociaal netwerk.

Verweerder had minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad inzake een niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster lijdt aan sikkelcelanemie. Zij brengt echter geen concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat zij, behoudens de voorgehouden problemen met haar tante, omwille van deze ziekte vervolging zou vrezen dan wel de bescherming van de Angolese overheden niet zou kunnen inroepen. Verzoekster voert immers geen enkel probleem aan met de autoriteiten. Verzoekster werd ook niet de nodige zorgen ontzegd wanneer zij gedurende twee weken in een ziekenhuis verbleef voor haar vertrek naar België.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas.

Verzoekster, die blijkbaar reeds een procedure opstartte ingevolge het bepaalde in artikel 9ter, voert geen concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt wegens (cf. 48/4, § 2, b) "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" omwille van haar ziekte. Verzoekster werd daarenboven door een persoon, die haar bijstand verschaftte, naar het buitenland gebracht zodat aangenomen kan worden dat deze persoon over de nodige empathie en middelen beschikt en zij aldus over een sociale opvang beschikt. De verwijzing naar een arrest van de Raad inzake een Afghaanse minderjarige is te dezen niet dienstig.

Gelet op de hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS